

"Un acte d'amor, no pas de valentia"

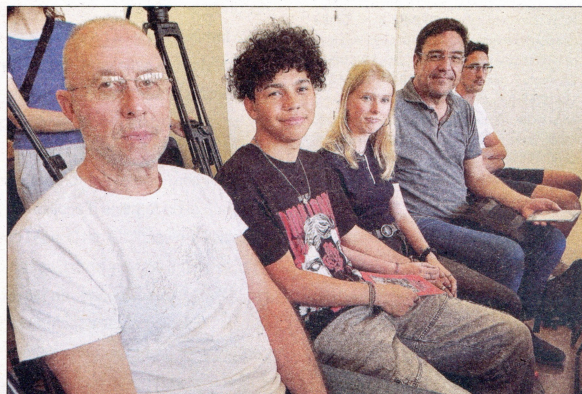
Cinc famílies ebrenques d'acollida expressen la plenitud i a la vegada la complexitat de les seues experiències

Terres de l'Ebre Ò.M.J.

El 28 de maig, tres dies abans del Dia Internacional de l'Acolliment Familiar, el Consell Comarcal del Baix Ebre va organitzar un acte al Museu de Tortosa en què es va inaugurar la mostra "Acollir: per què no?", que es pot visitar a la Biblioteca Marcel·lí Domingo fins al 19 de juny i que després serà itinerant. En l'acte es va **"donar veu a famílies d'acollida"**, segons el president del consell, Antoni Gilibert, i va ser conduït pel comunicador ampostí Ramon Bel, membre d'una família d'acollida.

Va ser, a la vegada, un acte al qual van poder assistir persones interessades a acollir, en el marc d'un dels objectius de l'ICIF per al 2025: impulsar un pla integral de difusió i captació de famílies d'acollida. **"Molta gent demana informació, però pocs fan el pas"**, manifestava Marta Gil, treballadora social de l'ICIF. **"No és un procés fàcil i no tothom se sent preparat"**, va afegir. A Catalunya més de 4.000 menors estan en CRAEs, quan els menors tenen el dret de créixer en entorns familiars segurs. Hi ha 789 famílies d'acollida, però en fan falta més. Què cal fer per a acollir? Rebre una sessió informativa, sol·licitar-ho formalment a l'ICAA i entrar en un procés de formació i valoració de la idoneïtat de la família.

Ramon Bel va recordar que l'experiència de l'acolliment planteja de vegades **"converses complicades"**, però **"et fa créixer com a persona"**. Bel va entrevistar diferents models de famílies d'acollida. Gemma havia tingut una xiqueta acabada de néixer durant 16 mesos, en una acollida d'urgència i diagnòstic que es va allargar més del compte: **"Saps que tindrà un principi i un final, però el final és molt dur. Te queda una buidor"**. El vincle amb la família biològica s'ha fet fort i li envien vídeos i fotografies de la nena. En tot cas, ella està **"esperant amb candeletes"** un altre acolliment. **"La gent me deia que era molt valenta, però no és un acte de valentia; és un acte d'amor"**, conclou Gemma, que té dos fills biològics de més de 20 anys.

A dalt, Pedro i Marga amb el seu fill d'acollida. A la dreta, Joan, en primer terme, i dos llocs més enllà, Joana, a la dreta del seu altre pare. A baix, Ramon Bel parla amb Ramon, Davinia i Iris i, a la dreta, fa el mateix amb Gemma.

Xavi Gisbert va ser presentat com a família d'acollida simple, un cas en què també es preveu que el menor torne amb la seua família biològica o passe a una família d'acollida permanent. Gisbert ha exercit durant anys, des que el 2001 va fer la primera entrevista amb l'Administració. Ha tingut cura de fins a tres nens majors de sis anys. **"El que vols per a ells és que puguen ser nens com qualsevol altre"**, diu, i reivindica que **"la família biològica és una part essencial de l'acolliment"**. **"Jo no vinc a ocupar cap lloc ni a rivalitzar, sinó a pegar un cop de mà"**, expressa, i planteja que **"alguna cosa s'ha de fer diferent"** perquè només un 10 % dels menors en acollida simple acaben tornant amb els pares biològics.

Marta Gil recorda que en la majoria d'acolliments s'intenta mantin-

dre el vincle amb la família biològica **"perquè es considera que és beneficiós per al xiquet"**. Una altra cosa és l'adopció, quan **"jurídicament se trenca el vincle natural perquè no es preveu que siga bo per al xiquet"**. **"Solen ser infants menuts a qui es vol donar l'oportunitat de créixer en una altra família: se fa un acolliment preadopi i finalment una adopció a través d'un procés judicial que implica un canvi de cognoms"**, detalla.

Bel també interpe·lla a una família d'acollida permanent, configurada per Marga i Pedro. No tenien fills biològics i Marga va agafar la iniciativa. Fa sis anys que tenen cura d'un xiquet que ara té 11 anys i estan **"encantats de la vida"**. **"Al principi et sents inútil perquè veus un xiquet desco·locat, perdut, que plora, que no menja, però cal anar molt a poc**

a poc", aconsella Pedro. **"A tot arreu que anem, anem amb ell"**. afegix Marga, que recorda que al principi el menut era esquiu, li costava fer petons i abraçades, però esta fase ha quedat del tot superada i ara ella espera que quan el menor dixe de ser-ho i faça 18 anys, continue volent estar amb ells. Admeten que les trobades amb els pares biològics, en este cas, no són fàcils.

Un altre testimoni és el de Ramon i Davinia, una UCAE en què tots dos són educadors socials. Van adoptar fa tres anys dos germanes. Iris ja té 19 anys i pot donar la cara —la imatge dels menors no es pot difondre— i la seua germana menuda en té 13. **"Potser marxaré de casa però ells continuaran sent els meus referents, perquè són mons pares"**, afirma Iris, que ja coneixia Davinia perquè era la seua tutora al CRAE. A

Ramon se li trenca la veu quan reclama el dret dels xiquets a tindre precisament vincles i referents clars. **"Potenciar l'acolliment és una qüestió de salut mental"**, proclama. **"Què hauria sigut de molts de nosaltres sense referent?"**, se pregunta.

Joana, amb 18 anys, i la seua germana Helena, amb 20, en fa 13 que van ser acollides per dos hòmens, Joan i la seua parella. Helena no ha vingut perquè està treballant. Joana expressa que les dos tenen ganes de ser formalment adoptades, per a tindre més **"garanties i seguretat"** i perquè han passat amb ells gairebé tota la vida: **"Som filles i pares"**. Joan recorda els inicis, quan a voltes la parella d'acollida recorria a la cadira de pensar. Joana afirma que a ella, al seu torn, li agradaria adoptar, **"tornar"** l'estima que li han donat. ■